

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra

Legislar o obeir?

L'absència de control real al Govern relega el Consell General al paper de vicari

El Consell General, diu l'article 50 de la Constitució, "expressa la representació mixta i paritària de la població nacional i de les set parròquies, representa el poble andorrà, exerceix la potestat legislativa, aprova els pressupostos de l'Estat i impulsa i controla l'acció política del Govern". Però del 2011 fins avui el paper polític i institucional del Consell General s'ha anat devaluant.

El cap de Govern assisteix –el reglament del Consell General l'hi permet– a les juntes de presidents de grup parlamentari però no es limita –com havien fet fins ara tots i cadascun dels caps de Govern que l'havien precedit– a intervenir en el marc de les seves competències i de les relacions entre executiu i legislatiu, sinó que fica cullerada en tot intentant orientar i controlar l'activitat del Consell General. Les seves intromissions ja sovinteja ven en la legislatura 2011-2015, ho vaig viure en directe. Però en aquesta segona legislatura 2015-2019 el senyor Toni Martí ja no s'hi posa guants: intervé, orienta i tot sovint imposa els seus criteris a l'òrgan rector del Consell General. En què quedarà el paper, la funció dels legisladors a partir del 2019?

Som en uns temps en els quals el poder executiu agafa tot el protagonisme en l'espai simbòlic de la representació d'Andorra i en els quals, també, Toni Martí es considera un profeta.

El cap de Govern està convençut que és l'únic que pot traduir la naturalesa de la situació històrica que vivim i en conseqüèn-

cia considera que els legisladors –els consellers generals– només són els seus vicaris. I els tracta com a tals.

En aquesta situació els consellers generals de la majoria de DA han renunciat –és una evidència– a expressar l'opinió de la voluntat política que els va elegir.

Alguna vegada, davant barbaritats com la proposta d'extensió generalitzada de la possibilitat d'ordenar escoltes telefòniques,

Martí ja no s'hi posa guants: intervé, opina i imposa criteris a la junta de presidents

Mai no ha cregut en els projectes polítics; tan sols creu en el poder pel poder

alcen una mica la veu i gosen contradir el Govern. És l'excepció que confirma la regla. La regla de la submissió a l'ordeno i mano governamental. Han renunciat a la seva pròpia, personal, intransferible responsabilitat política.

Aquesta situació encara és més alarmant quan es recorda que Toni Martí va surar damunt una onada d'anar a la contra, sense cap projecte.

El progrés del país no es pot mesurar amb el resultat electoral que va donar quinze conse-

llers generals a DA –37,03%–, sinó que s'ha de mesurar amb la capacitat de fer que la política no es vegi lligada a adhesions profètiques. S'ha de conduir amb un treball pacient i constant, crític també, que sigui capaç de produir propostes que avancin cap a una millora de la justícia social i l'interès general.

Aquest primer semestre del 2017 s'ha notat l'esgotament de la manera de governar d'Antoni Martí. Per assegurar-se els quinze vots ha pagat a preu d'or propostes concretades en el pressupost i s'ha llançat a declaracions d'obres d'interès nacional de dubtosa legalitat.

S'ha anat assentant així la indistinció entre la política i la legalitat. Pretenen que la seva política es pot assimilar a la legalitat.

El *modus operandi* de Toni Martí denota la por a la política en el sentit ideològic.

Toni Martí no ha cregut mai en els projectes polítics –ni la Constitució, ni la reforma tributària ni, tampoc, l'acord d'associació amb la Unió Europea–, només creu en el poder pel poder.

Per a Toni Martí, que s'emmiralla molt en el seu amic Mariano Rajoy, tot el que no és imminent no és urgent. El seu horitzó és el del curt termini. Fins que els problemes es fan crònics i ja no es pot seguir mirant cap a un altre costat.

I quan arribi aquest moment, les ciutadanes i ciutadans comprovaran que la deixadesa la paguem tots.